

ΤΑ ΠΑΙΣΙΟΝΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ποιός δὲν διάβασε τὸν ἀθάνατο «Κόμητα Μοντεχρήστο» τοῦ Ἀλξ. Δουμά, πατρός; Ποιός δὲν τὸν εἶδε στὸν κινηματογράφου; Θὰ ἐπροσέξατε ἰσως καὶ στὸ μυθιστόρημα καὶ στὴν ταινία, ὅτι τὸ ἀριστοτέλεσμα αὐτὸ τοῦ Δουμά σταματᾷ ἀποτόμως.

Τί γίνεται πῶς καί; Τί ἀπογίνεται ὁ Μοντεχρήστος, ἡ Χαίδη, ὁ Βιλεφόρ, ὁ Βενεδέττο, ἡ κ. Λαγκλάρ καὶ τόσοι ἄλλοι ἥρωες τοῦ ἔργου; Ὁ Ἀλξ. Δουμάς σκοπίζει ἐσταμάτησε τὸ ἀριστοτέλεσμα μὴ αὐτὸ ἀποτόμως. Διότι ἐσκόπευε νὰ τὸ συνεχίσῃ, ὅπως καὶ τὸ συνέχισε, στὸν «Υἱὸν τοῦ Μοντεχρήστου», τὸν ὁποῖον δημοσιεύει τὸ «Μπουκέτο».

Ὅσοι ἐδίαβάσατε τὸν «Κόμητα Μοντεχρήστον», ὅσοι συγκινήθηκατε βαθύτατα ἀπὸ τίς περιπέτειες τοῦ Ἑδμόνδου Λανιέ, ὅσοι ἐνδιαφέρσθε γιὰ τοὺς ἥρωας τοῦ ὑπερχοῦ ἔργου τοῦ Δουμά, θὰ συναντήσετε τὰ ἴδια προσφιλῆ σας πρόσωπα στὸν «Υἱὸν τοῦ Μοντεχρήστου», τὸ ἔτερον ἡμῶν, τὸ τέλος, τὸ συμπλήρωμα τοῦ «Μοντεχρήστου». Διαβάσατε τὸ δεύτερο αὐτὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ Δουμά, πατρός. Θὰ ξαναβρῆτε τὸν κόμητα Μοντεχρήστον, ἐν πλήρῃ δράσει, μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἑλπίδοφρον στὸ πλάι του. Θὰ ξαναβρῆτε τὴν Χαίδη, σὺν τὸν Μοντεχρήστου, τὴν κ. Λαγκλάρ, τὸν Βενεδέττο βουτηγμένον στὸ αἷμα τῶν νέων ἐγκληματιῶν του καὶ τόσοις ἄλλοις ἐκ τῶν ἀληθινότητων ἥρῳων τοῦ μυθιστορήματος.

Εἰς τὸ σημερινὸν κεφάλαιον ὁ Μοντεχρήστος, μαζὶ μὲ τὸν Ἑλπίδοφρον καὶ τοὺς ἄλλους πιστοὺς συντρόφους του, βρισκόμενοι στὴν Ἀφρική, μέσα στὴν ἔρημο, ἀντιπαλοῦν τὸν τρομερὸν καὶ αἰμοδιψῆ μαύρον Χοάνιν, μεταβαίνοντας ὅπως ἐλευθερώσαν ἀπὸ τοὺς δυνεῖς τῶν ἀπαίσιων ἐχθρῶν τὸν τὸν λαχάρην Ζωλιέ, υἱὸν τῆς ἄλλοτε ἀγαπημένης τοῦ Μοντεχρήστου, τῆς Μερσεντές, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὁ κόμης εἶχε ὑποσχεθῇ ῥητὴς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ παιδιοῦ τῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὸ ὑπόκωφο ποδοβολητὸ ἐνὸς ἀλόγου, τὸ ὁποῖο εἶχε πρὶν ἀκούσθαι ἔξω στὸ ἀμυδρὸς, ἔδωκε ἀντηχοῦσε τώρα βροντερό μῆος στὴν πλακόστρωτὴ αὐτὴ αὐλὴ τοῦ φρουρίου τῆς Οὐάγκλας. Καβάλλα στὸ ἄλογο αὐτὸ, ρακενδύτος ἄλλα κερήφανος, ἦταν ὁ ἀρχιχουάνος—ἀντιβασιλεὺς Μαλδάρ Μωχάμετ-μὲν-Ἀβδάλ-λαχ...

Καὶ γύρω του μαζεμένοι, σκυφτοὶ σὲ ὑποκλίσεις εὐλαβικές, τὸν ἐπευφημοῦσαν ἀκόμη οἱ ἐνθουσιασμένοι ὁπαδοὶ του. Ὁ Μαλδάρ ὡστόσο δὲν μίλουσε... Οὐτὲ κ' ἡ ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῶν ἀγρίων καὶ φανατικῶν ὁπαδῶν του, φαινότουσαν νὰ τὸν κολακεύουν...

Ἀντίθετα, ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός, περιεργαζόταν μὲ συγκρατημένον θυμὸ τὸ οἰκτρὸ θέαμα τῆς αὐλῆς, τῆς γεμάτης ἀπὸ ἀφρον ἀνθρώπινο αἷμα, ἀπὸ κομμένα κεφάλαια, κ' ἀπὸ αἰματολόουσα καὶ ἀκέφαλα κορμιά...

— Ποιὸς ἔδωκε διαταγὴ γι' αὐτὸ τὸ μακελεῖο; ρώτησε ἀγρία, στὰ τελευταία. Ποιὸς τὸλμησε νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, καὶ νὰ διατάξῃ τὴν σφαγὴ τῶν αἰχμαλώτων, δίχως τὴ δική μου ἔγκρισι;

— Ἀρχηγέ, νομίσαιμι πὼς θάβλησαι πολὺν καιρὸ ἀκόμη, στὴ Γαλλία! τραύλισε τρομαγμένος ὁ πιδ κωνιτινὸς ἀπ' τοὺς Ἀραβας, ὁ ὁποῖος φαινόταν σὰν ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τῆς αἰμοχαροῦς ἐκείνης ὀργανώσεως. Γι' αὐτὸ, ἀνυπομονήσας ἐπιτέλους, καὶ σήμερα τὸ πρῶτο βγάλαμε τοὺς αἰχμαλώτους γιὰ νά...

Ἦ φράσι κόπικη στὸ στόμα του, ἀπὸ μιὰ τρομερὴ καμτοί-

κιά τὴν ὁποία τοῦδωσε κατὰμουτρα, ὁ μανιάσμενος Μαλδάρ. — Σκύλε! οὐρλιασε κατόπιν ὁ ἀρχιχουάνος, δινόντας του καὶ δευτέρη ἀγρία καμτοκιά. Ἀνυπομονήσατε, ἔ... Καὶ σφάξατε τοὺς αἰχμαλώτους, γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα σας... Δὲν λέτε καλύτερα, ὅτι θυφάγατε γιὰ αἷμα... Καλὸ εἶνε τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν ἀπίστων, ὅταν μάλιστα τὸ προσφέρουμε θυσία στὸν παντοδύναμο Ἀλλάχ!... Μὰ δὲν σκεφθήκατε ὅμως, πόσο πολῦτιμοι μᾶς εἶνε οἱ αἰχμαλῶται... Δὲν σκεφθήκατε, ὅσινες, πόσων δικῶν αἰχμαλώτων τὴ ζωὴ θὰ σώναμε, ἀλλὰ ζωντάς τὴν μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀπίστων αἰχμαλώτων... Ποιὸς θὰ πληρώσῃ τώρα τὸ αἷμα ποὺ χύσατε ἀνώφελα... Ποιὸς θὰ πληρώσῃ τὸν ἀνυχὸς δικούς μας, τοὺς ὁποίους ἐξάπαντος θὰ τυφεκίσουν οἱ Γάλλοι, μόλις μάθουν τὴν ἀδικὴ σφαγὴ τῶν δικῶν τους;

Φαίνεται, ὅτι ὅσο οὐρλιαζε ἔτσι ὁ Μαλδάρ, τόσο κορυφώσαν ἡ ἀγανάκτησι τοῦ... Γιατὶ βραχνιασμένος περὶ ἀπ' τὴν ἔξαψί του, καὶ θέλοντας νὰ σκεπασθῇ τὴ δικαία λύσσα του, ἡ ὁποία τὸν ἐπνιγε στὸ καμῖο, τρῶβῃξε τὸ πελώριο δίκανον πιστόλι του, τὸ παραγεμισμένον μὲ ἀφθονὴ πυρίτιδα καὶ μὲ ἀκατόνιστα κομμάτια μολυβιοῦ...

Καὶ σηματοδοτώντας μ' αὐτὸ ἀστραπιαῖα τὸν αἰμοστάλαχτο δῆμιον, τὸ ἀδείασε κατὰστῆθά του, κεραυνοβολώντας τὸν καὶ σωριάζοντάς τὸν βαρεῖα στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς!

Κανένας ἀπ' τοὺς ἄλλους Ἀραβας δὲν τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μπρὸς τὸ φρικαστικὸ αὐτὸ γεγονός... Ἐχοντας ἔλκοι σκυμμένα τὰ κεφάλια τους, δεχόμενοι ὑπάκουα τὴς ἐπιπλήξεως τοῦ φοβεροῦ τὸν ἀρχιχουάνου...

Κι' ἐκείνους, ἀνακουφισμένους λίγο ἀπ' τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐξαλλῆς ὀργῆς του, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν σειρά τῶν αἰματομένων ἀπαίσιων πασάλων.

— Δόξα νάχῃ ὁ Ἀλλάχ! ἔξερῶνισε ἀμέσως κατόπιν, πρὸ σπληνόντας τὸ βλέμμα του στὸν Ἀλβέρτο καὶ στὸν Γαργιγιέ Πρόλβα, τοὺς ἀλχιστὸν δυὸ ζωντανούς, ποὺ μόνον αὐτοὶ ἀξίζον ἀρκετοὺς ἀπ' τοὺς δικούς των, ὁ καθένας!

Ἦταν ἔτοιμος τώρα ὁ Μαλδάρ, νὰ διατάξῃ τὸ λύσιμον τῶν δυὸ αὐτῶν αἰχμαλώτων ἀπ' τοὺς πασσάλους των, καὶ τὸ κλεισμὸ των ἐξὰν στὰ κελλιά των... Ἀλλὰ ἡ προσοχὴ του, καθὼς κ' ἡ προσοχὴ ἔδωκε, τὸν ἄλλαν ὁπαδὸν του, προσπλῶθηκε πρὸς τὴν πελώρια κ' ὀρθάνοιχη πύλη τῆς αὐλῆς τοῦ φρουρίου. Ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ αὐτὴ πύλη, φάνηκαν νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ φρούριον—μὲ γρήγορον καλπασμὸ—πολλοὶ ἔφιπποι κ' ὠπλισμένοι Ἀραβες!

— Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ, κ' ἀπὸ ποῦ ἔρχονται; ρώτησε ὁ Μαλδάρ, κατσοφυρίζοντας, καὶ πάλι ἀπὸ θυμῷ. Μήπως πρόκειται, λοιπόν, γιὰ καμμιὰ καινούρια κακοκεραλίδα σας;

Τότε ἕνας ἀπ' τοὺς Ἀραβας, φύλαρχος, φάνηκε φαινόταν ἀπ' τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιωματοῦ του—τὰ κεντημένα στὸ λευκὸ μπουρνούζι τοῦ—βῆκε ἀπ' τὴν ὁμάδα τῶν ὁπαδῶν του, προσκύνῃς τὸν Μαλδάρ, κ' εἶπε:

! * ! — Πολυχρονήμεν ἀσθέντα μου, τὴν ἐκδρομὴ αὐτῶν τῶν καβαλλάρηδων τὴν ὀργάνωσα καὶ τὴν διέταξα ἐγὼ!... Κι' ὅπως συμπεραίνω ἀπ' τίς χαρούμενες κραυγὰς των, ὁ σκοπὸς των πέτυχε: Τοὺς ἔστειλα νὰ αἰχμαλωτίσουν μὲ πανουργία, τὸ μοναχοπαῖδι ἐνὸς τρομεροῦ ἐχθροῦ μας!... Λέγεται Μοντεχρήστος, ὁ ἐχθρὸς μας αὐτός... Κι' οἱ κατασκοποὶ μου μὲ βεβαίωσαν, ὅτι ἐκστρατεύει ἐναντίον τοῦ φρουρίου μας ἐδῶ, μὲ σκοποὺς ἐχθρικοτάτους!

Τόση ἀνέλπιστα ἀγαλλίασι σκόρπισαν στὴν ψυχὴ τοῦ Μαλδάρ, τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ φυλάρχου, ὥστε δὲν μπόρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ... Θάλεγε κανένας, ὅτι ἡ λαλία εἶχε παγώσει ἀπάνω στὰ χεῖλη τοῦ φοβεροῦ ἀρχιχουάνου... Κι' ἀμίλητος, πάντα κυττώσας πότε τὸν ὑπαρχηγὸ του καὶ πότε τὴν ὁμάδα τῶν ἐρίππων Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι πλησίαζαν πιά ὀλοταχὰ πρὸς τὸ φρούριον...

— Δοξασμένους ὁ Ἀλλάχ! ἔξερῶνισε ἐπιτέλους ὁ Μαλδάρ, μαυ-

— Εἰσατε δλοὶ ἡλίθιοι κ' ἀδέξιοι! οὐρλιαξε ὁ Μαλδάρ

ροκόκκινος απ' τη χαρά του. Νά και κάτι τὸ καλὸ ποὺ κάνανε, κατὰ τὴν ἀπόφασή μου καὶ δίχως τὴ διαταγὴ μου, καὶ τὸ ὁποῖο σὰς συγγράφω ὠστόσο! 'Ω, ἂν πετύχαινε αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ!... Τὶ θάβρωμις γιὰ μᾶς, νὰ βάλουμε στὸ χέρι τὴν μοναχογιανὸ τοῦ λευκοῦ κι' ἀπίστον ἐκεῖνον ἀκούλου!

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ περισσότερα, γιατί ἡ ἐπιπηρὸς ὁμάδα τῶν 'Αράβων ἔμπαινε τώρα στὴν πλακόστρωση αὐτῇ, μὲ δαιμονισμένον ὄρθοβο καὶ μὲ χαρούμενους ἀλλοπαγμούς... 'Ο ἐπι κεφαλῇ τῆς συνοδείας αὐτῆς, ἀναγνωρίζοντας ἐντὼ μεταξὺ τὸν ὑπέρτατο ἀρχηγό του, ξεπέζεψε γρήγορα, ἔτρεξε νὰ δὴν προσκύνησιν, καὶ γονατιστὸς τοῦ εἶπε:

— Αὐθέντα μου, πολλὰ χρόνια νὰ σοῦ χαρίζω ὁ 'Αλλάχ, γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἱερῶν σκοπῶν τῆς «'Α-δελφότητος» μας!... 'Όσο γιὰ μένα τὸν ταπεινὸ σου δοῦλο, ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω σήμερα τὴ ζωὴ μου κι' ἔναν μικρὸ ἀλλὰ πολὺτιμο αἰχμάλωτο!

Κι' ὠφνόνοντας ὕστερα τὸ σκυφτὸ κορμὶ του, εἶδε ἐπὶ στὸν Μαλδάρ τὸν νεαρὸ 'Ελπιδοφόρο, τὸν ὁποῖο συγκατοῦσε—ἀναρριχτὸν στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του—ἔνας γιγαντώσωμος καβαλλάρης 'Αραβ.

'Ο Μαλδάρ σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ, κάτι μουρμούρισε μὲ κατάνυξι, κι' ὕστερα τὸ ἡλιοσημεινὸ πρόσωπό του ξαναπῆρε τὴν ἔκφρασι τῆς ἀγρίας χαρᾶς...

— Σ' εὐχαριστῶ φίλε μου, γιὰ τὴν προσφορά τῆς ζωῆς σου! Φώναξε κατόπιν τὸν πιστὸ ἐκεῖνον ὁπαδό του. Φυλαξέ τὴν σάν τις κόρες τῶν ματιῶν σου, γιατί εἶνε πολὺτιμη γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ἱερῇ θρησκείᾳ μας!... 'Όσο γιὰ τὸ ἄλλο σου δώρο, τὸ δέχομαι κατενθουσιασμένος, γιατί μᾶς εἶνε ἀνεκτιμήτως ὁ μικρὸς αἰχμάλωτος!... 'Ας τὸν ὀδηγήσουν λοιπὸν, μέσα στὴν αἶθουσα!

Καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ Μαλδάρ ξεπέζεψε, διέσχισε τὴν αὐλὴν, καὶ μπῆκε στὴν ἰσογείο αἶθουσα τοῦ φρουρίου, ὅπου τὸν ἀκολούθησε κι' ὁ 'Αραβ τοῦ κρατοῦσε τὸν 'Ελπιδοφόρο...

'Όσο γιὰ τοὺς ἄλλους 'Αραβὰς, ἐνθουσιασμένοι κι' ἐκείνοι γιὰ τὴν εὐχάριστη τροπὴ ποὺ πῆραν ἀπροσδόκητα ἡ προηγούμενες λυπηρὲς σκηνῆς, ἀκολούθησαν διψασμένοι ἀπὸ περιέργεια τὸν ἀρχηγό τους: Ποθοῦσαν νὰ δοῦν τὴν θὰ συνέβαινε μὲ τὸν μικρὸ, ὅσο καὶ πολὺτιμο αἰχμάλωτο δίχως νὰ σκεφθοῦν καθόλου τὴν θὰ ἀπογινόντουσαν ἐντὼ μεταξὺ ὁ λοχαγὸς Ζολιέτ κι' ὁ Γκρατιγιέ, δεμένοι ἀκόμη στοὺς πασσάλους τῶν!

'Ο Μαλδάρ, μέσα στὴν αἶθουσα πείρ, κάθισε σ' ἕνα ξύλινο χαμηλὸ κάθισμα—δεξιγὰμ κι' αὐτὸ τῆς ἀσκητικῆς λιτότητος, ἡ ὁποία ἐπικρατοῦσε στὴν αἰμόδιψη ἐκείνη θρησκευτικὴ ὀργάνωσι τῶν Χουάνων—καὶ μὲ τὸ βλέμμα του ἀνάγκασε τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν περιέργων ὁπαδῶν του, νὰ πάψουν ἐντελῶς... 'Επειτα, διάταξε νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸν αἰχμάλωτο.

'Ο νεαρὸς 'Ελπιδοφόρος χλωμός, ἀλλὰ μὲ φλόγα εὐψυχίας καὶ τόλμης στὸ μαῦρο βλέμμα του, ὠδηγήθηκε ἀμέσως μπρὸς στὸν φανερό ἀρχηγό του.

— Πλησίασε περισσότερα, νεαρέ, καὶ πές μου τὸνομά σου! τοῦ εἶπε τραχειὰ ὁ Μαλδάρ, κυττώντας τὸν στὰ μάτια.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά! ἀπάντησε τολμηρὰ ὁ νέος. Καθὼς ἐπίσης ξέρεις καλὰ, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου καὶ τὸ ἐπιερχόμενον τοῦ χρηματοκιβωτίου του!

'Ο ἀρχηγὸς βλάστησε ἀπόδερνικὴ λύσσα τὸν πεισμένη ἡ θαρραλέα στᾶσι τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου, ἀλλὰ καὶ τὸν μαστίγωναν τὰ προσβλητικὰ τὸ λόγια: Θυμώταν καλὰ ὁ νεαρὸς 'Ελπιδοφόρος τὴ διαρρήξιν τοῦ κιβωτίου μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, ἐκεῖ στὴ θαλαμῶν τοῦ πατέρα του!... Κι' εἶχε ἀναγνωρίσει ἐπίσης, στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγού του αὐτοῦ, τὸν λαθρεμπόρτη ἐκεῖνον 'Αραβὰ τῆς θαλαμηγού, ὁ ὁποῖος λεγόταν Μαλδάρ, κι' ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ δράστης τῆς διαρρήξεως τοῦ κιβωτίου!

— Σιωπὴ, μικρὸ! τοῦ φώναξε βάνουσα ὁ Μαλδάρ Μωχάμετ—μὲν—'Αββάλλαχ. Εἶσαι τόσο αὐθάδης, ὅσο ξαναμμένο κεφάλι εἶνε ὁ πατέρας σου, ὁ ὁποῖος νομίζει τὸν ἐαυτὸ του παντοδύναμο!... 'Ενοῖα του, βωζ!... Καὶ θὰ τοῦ σπαρῶ τὴν καρδιά τώρα, καὶ θὰ τὸν κάνω νὰ πῆσιν μόνος του στὰ χέρια μου. Ἰκετεύοντάς με γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μοναχοῦ παιδιοῦ τοῦ!

'Ο 'Ελπιδοφόρος κιτρίνισε περισσότερα... Στὴν παιδικὴ σχεδὸν ἀκόμη—ἀλλὰ καὶ τόσο ἡρωικὴ—ψυχὴ του, μιά θανάσιμη ἀγωνία ἐξέπασε!... 'Όστε θὰ πλήρωνε λοιπὸν πανάκριβα ὁ λατρευτὸς τοῦ πατέρα, τὴν ἀτυχὴ αὐτῇ αἰχμαλωσία του.

— Καλύτερα νὰ σκοτωθῶ μόνος μου! σκέφτηκε μὲ ἀπελπίσια ὁ ἀτυχὴς νέος. 'Ετοί, δὲν θὰ εἶμαι στὴν ἐξουσία αὐτῶν τῶν θηλῶν!... Κι' ἔτσι, δὲν θάχουν πειὰ τὸν ἐαυτὸ μου γιὰ δῖπλο, γιὰ νὰ πληρώσουν μ' αὐτὸ τὴν καρδιά τοῦ δυστυχισμένου πατέρα μου!

Κι' ὅσο σκεφτόταν τὴν πένθημ αὐτὴ διέξοδο ὁ νέος, τόσο βρεχόταν τὸ ὑπερήφανο μέτωπό του, ἀπὸ ἱδρώτα ἀγωνίας. Μήπως ὁ θάνατός του, ἡ θεληματικὴ αὐτὴ αὐτοκτονία του, δὲν θὰ κόστιζε ἐπίσης πανάκριβα, στὴν πατρικὴ καρδιά τοῦ Μοντερχότου;

'Ενῶ τὸ παιδὶ ἀγωνιοῦσε ἔτσι, ἔρμαιο στὰ νύχια τῆς ἀνίσχυρης φιλοστοργίας του, καὶ τῆς ἀνησυχίας του ἐπίσης γιὰ τὴν τύχην τοῦ πατέρα του, ὁ Μαλδάρ ἔσκυψε στὸν φύλαρχο καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτὸ μὲ ἐνθουσιασμό:

— Καὶ πάλι σὲ συχαίρω, γιὰ τὴ λαμπρὴ ἰδέα σου!... Τέτοι οἱ ὄντορες, σάν τὸν μικρὸ αὐτόν, μᾶς εἶνε ἀνεκτιμήτοι!... Ξέρω πόσο πανίσχυρος καὶ πᾶμπλουτος, εἶνε ὁ πατέρας σου... Κι' ἐξάπαντος θὰ προβῇ σὲ ἀνυπολόγιστες θυσίες πρὸς θεοὺς μας, γιὰ νὰ ξανακερδίσι τὸ παιδί του!

'Ο φύλαρχος, ἀκτινοβολώντας ἀπὸ ἱκανοποίησι γιὰ τοὺς ἐπαίτους τοῦ ἀρχηγού του, ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ κάτι...

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔνας απ' τοὺς 'Αραβὰς τῆς αὐλῆς, ὤρμησε λαχανιασμένος στὴν αἶθουσα, καὶ φώναξε:

— Αὐθέντα μου, ἔλεος!... Κάποιος δυστύχημα συνέβη!... Οἱ... οἱ...

— Λέγε λοιπὸν, ἀχρεῖ! οὐρλιασε ὁ Μαλδάρ, μαντεύοντας ἀπὸ τὸ τρόπο τοῦ 'Αραβὸς, ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ—καὶ πολὺ δυσάρεστο, πραγματικὰ—ἔχει συμβῇ ἐξῶς στὴν αὐλὴ.

—... Οἱ αἰχμάλωτοι, αὐθέντα μου, ὁ λοχαγὸς Ζολιέτ κι' ὁ ἄλλος... ὁ ἄλλος μὲ τὰ πολιτικά, ἔγιναν... ἔγιναν ἀφαντοί!...

— Κατάρ! μούγκρισε ὁ Μαλδάρ, συνοδεύοντας αὐτὴ τὴν λέξιν καὶ μὲ φρικαστικὲς βλαστήμιες Ποῦ πῆγαν; Πῶς ἔγιναν ἀφαντοί;

— 'Όσαν δεμέντοι πλάι—πλάι, στοὺς δυὸ στύλους αὐθέντα μου! τραυλίσαν ἐξῶς ὁ 'Αραβ, χλωμός. Καὶ τώρα, τὰ σχοινία τοὺς βρέθηκαν κομμένα, κι' ἐ, κείνοι ἔγιναν ἀφαντοί!

Τὸ πρόσωπο τοῦ 'Ελπιδοφόρου ἔγινε ὀλοπόρφυρο, ἀπὸ ἀνέκφραστη κρυφὴ χαρά... Ἐτῆς σκιρτήσε, μόλις ἀκούσε τὸ ὄνομα τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὴν δραπέτευσίν του... Καὶ μουρμούριζε μέσα του:

— 'Ο λοχαγὸς Ζολιέτ!... 'Ω, δόξα νάχῃ ὁ 'Υψιστος!... Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ λογαγοῦ αὐτοῦ—ὅπως τοῦ εἶπε τὸς φορὸς ὁ ἀγαπημένος μου πατέρας—ἔχομε ἀναλάβει τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴ ἐκστρατεία!... Καὶ τώρα ὁ λοχαγὸς δραπέτευσε!... 'Ω, δόξα νάχῃ ὁ Θεός!

Ἐντὼ μεταξὺ, ὁ Μαλδάρ εἶχε τινα χτὴ ὀρθὸς, ἀφρίζε, καὶ μαστίγωνε δίχως οἴκτου τὴν ἀτυχὴ 'Αραβὰ ποὺ τοῦ φέρεται τὴν σκῆ αὐτὴ εἰδησι... 'Υστερα γύρισε στὸν πλαινὸ τοῦ ὑπαρχηγού, καὶ μούγκρισε:

— Κοντὰ στὸ μέλι, νὰ καὶ τὸ ζῦδι!...

Μὰ ἀπὸ φταιξιμὸν σὰς κι' ἀπὸ ἀμέλειαν σὰς, ἀνίκανοι, συνέβη τὸ κακὸ αὐτὸ κι' ὅχι γιὰ τὴν τὸ βέλους ὁ 'Αλλάχ!... Κουνηθῆτε λοιπὸν, γρήγορα!... 'Αμέσως στείλε δέκα, εἰκοσι—τρίαντα, απ' τοὺς καλύτερους καβαλλάρηδες ποῦχομε στὸ φρούριό!... Νὰ ψάξουν καλὰ, σ' ὅλα τὰ περὶχωρα τῆς Οὐαργκλα!... Καὶ δυστυχία τους, ἀλοιμόνο τους, ἂν δὲν μοῦ φέρουν ὡς τὸ βράδυ δεμένους τοὺς δυὸ

δραπέτες!... Εἶνε πεζοὶ καὶ δὲν θάχουν ἀπομακρυνθῇ πολὺ!... 'Αλλοίμονο, ἂν χάσουμε τόσο πολὺτιμους δμηρούς κι' αἰχμαλῶτους, ὅπως αὐτοὶ οἱ δυὸ!...

'Ο τόνος τοῦ Μαλδάρ ἦταν τόσο ἐπιταχτικὸς καὶ τόση λύσσα καὶ παραφορά ἔλαμπε στὰ μάτια του, ὥστε ὁ φύλαρχος βῆκε τρέχοντας στὴν αὐλὴ, γιὰ τὰ δόση τῆς σχετικῆς διαταγῆς γιὰ τὴν καταδίωξιν τῶν δραπέτων...

Στρέφοντας ὕστερα ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦς ἄλλους 'Αραβὰς τοὺς εἶδε ἐπὶ τὸν 'Ελπιδοφόρο καὶ οὐρλιαξε:

— Εἶστε τόσο ἡλιθιοὶ κι' ἀδέξιοι, ὥστε ἀσφαλῶς θὰ δραπέτευσαν κι' ἐτούτος ἀνάμεσα απ' τὰ χέρια μας!... Πᾶστε τον λοιπὸν καὶ κλειδώστε τον στὸ εἰδικὸ σιδηρόχτιστο κελλὶ τοῦ φρουρίου, γιὰ περισσότερη σιγουριά!

Καὶ μὴν προσέχοντας καθόλου στὴν χαρούμενη ἔκφρασι τοῦ 'Ελπιδοφόρου, ἐνθουσιασμένον γιὰ τὴν ἐπιτυχὴν δραπέτευσιν τοῦ λοχαγοῦ Ζολιέτ—βῆκε κι' αὐτὸς ἔξω. 'Ηθελε νὰ ἐπιστατήσῃ καὶ προσωπικῶς, στὴν ἐκτέλεσιν τῶν προηγούμενων διαταγῶν του, τῶν σχετικῶν μὲ τὴν καταδίωξιν τῶν δραπέτων...

ΚΓ'

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΑΠΕΤΕΣ

Τί εἶχε συμβῇ, λοιπὸν; Καὶ μὲ ποῖο θαῦμα ἔγιναν κατορθώσεις νὰ σωθοῦν απ' τὸ λειπιδί τοῦ θημιού, καὶ νὰ δραπέτευσουν οἱ δυὸ συμπαθεῖς ἡρώες μας: 'Ο λοχαγὸς Ζολιέτ κι' ὁ ρεπόρτερ Γκρατιγιέ; (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μοντερχότος σήκωσε τὰ ματια του πρὸς τὸ φρούριον τῶν Χουάνων.